

8^ο ΕΝΙΑΙΟ ΛΥΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Α' ΤΑΞΗ

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΤΙΤΛΟΣ: «ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΕΞΗΓΗΣΗ...»

Η ιστορία που θα διηγηθώ, είναι ένα πραγματικό γεγονός που συνέβη πριν από πολλά, πολλά χρόνια. Μπορεί πολλοί από εσάς να την έχετε ακούσει σαν παραμύθι από τις γιαγιάδες σας, αλλά επειδή πρόκειται για ιστορικό γεγονός, έπρεπε κάποιος να ξεκαθαρίσει τα πράγματα και να σας πει όλη την αλήθεια. Εδώ είμαι, λοιπόν, και εγώ, για να σας ανοίξω τα μάτια και να σας λύσω τις απορίες που μπορεί να σας απασχολούν εδώ και χρόνια, όπως για παράδειγμα: Πώς δημιουργήθηκε το ηλιακό μας σύστημα; Ποιος έπλασε τον άνθρωπο; Υπάρχει ζωή πέρα από τη Γη;

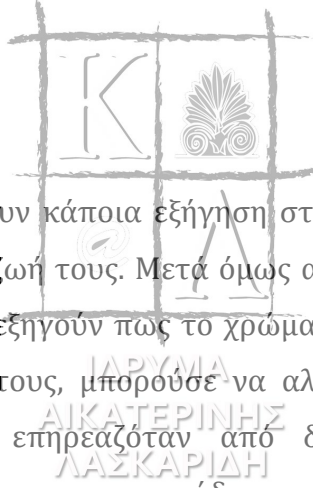
Κάποτε –όταν στο ηλιακό μας σύστημα υπήρχε μόνο ο Ήλιος– η ησυχία, η γαλήνη και η ειρήνη ήταν οι πραγματικές κυρίαρχες εξουσίες και όχι ο μικροκαμωμένος και αθώος της βασιλιάς. Αυτός ο βασιλιάς, λοιπόν, ο λεγόμενος Ήλιος, ζούσε με την οικογένεια του στον ομώνυμο πλανήτη, και όλος ο λαός του, τον εκτιμούσε και τον θαύμαζε. Όλα κυλούσαν ήρεμα και φωτεινά και η βασίλισσα έκανε το ένα παιδί μετά το άλλο. Τελικά απέκτησαν έξι γιους: τον Πλούτωνα, τον Ποσειδώνα, τον Ουρανό, τον Κρόνο, τον Άρη και τον Ερμή και τρεις κόρες: τη Ζευσ, την Αφροδίτη και τη Γη. Τα παιδιά όσο ήταν μικρά έπαιζαν ανέμελα πάνω στις καυτές πλαγιές του Ήλιου, χωρίς να νοιάζονται και πολύ για την βασιλεία και το θρόνο του πατέρα τους. Καθώς μεγάλωναν όμως, η φιλαρχία και η αγάπη τους για εξουσία είχαν αρχίσει να φαίνονται, και αυτό τρόμαζε τον ήρεμο Ήλιο, που αναρωτιόταν σε ποιο από τα παιδιά του θα άφηνε το βασίλειό του. Ένα βράδυ καθώς μιλούσε με την γυναίκα του για το τι θα κάνουν στο μέλλον με αυτό το πρόβλημα, εκείνη του πρότεινε το εξής: τον συμβούλευσε να κόψει εννέα μικρά κομμάτια από τον Ήλιο τον οποίο κατοικούσαν, να τα σκορπίσει γύρω του, για να μπορούν να θερμαίνονται και να φωτίζονται και όταν με το καλό τα παιδιά θα μεγάλωναν, να τους επιτρέψει να εξουσιάζουν από ένα μικρό πλανήτη ο καθένας. Ο βασιλιάς, λοιπόν, σκέφτηκε πως ήταν πολύ

καλή αυτή η ιδέα και όταν την υλοποίησε, έθεσε τους πλανήτες έτσι, ώστε να περιστρέφονται γύρω του και να μπορεί να επιβλέπει και να συμβουλεύει τα παιδιά του.

Η εφηβική ηλικία πέρασε και τα παιδιά μεγάλωσαν και ενηλικιώθηκαν. Όλοι τους περίμεναν με αγωνία την ημέρα που ο Ερμής, ο μικρότερος γιος της οικογένειας, θα έκλεινε τα δεκαοχτώ του χρόνια και θα διεκδικούσε και αυτός έναν από τους εννέα πλανήτες. Τότε, έτσι όπως είχε ορίσει ο βασιλιάς, θα γινόταν μια μεγάλη ηλιόλουστη τελετή κατά την οποία θα μοιράζονταν, όσο το δυνατό δικαιότερα, οι εννέα πλανήτες στα εννέα του παιδιά. Η ημέρα αυτή ήρθε, και τότε κατέφθασαν στο παλάτι οι γιοι με τις νύφες τους, οι κόρες με τους γαμπρούς τους, καθώς επίσης και όλη η υψηλή κοινωνία, για να θαυμάσει την μεγαλοπρεπέστατη αυτή τελετή. Το Πύρινο Παλάτι, όπως λεγόταν, γέμισε κόσμο και η τελετή άρχισε. Ο βασιλιάς Ήλιος σηκώθηκε από τη θέση του και έβγαλε ένα λόγο, ο οποίος ευτυχώς σώζεται εξ' ολοκλήρου μέχρι σήμερα: «Αυτή η μέρα είναι πολύ σημαντική για την ανθρωπότητα. Απ' ό,τι όλοι ξέρετε, σήμερα το βασίλειο επεκτείνεται και τα παιδιά μου παραλαμβάνουν τους θρόνους τους. Να σας πω την αλήθεια, η σύζυγός μου και εγώ είμαστε πολύ συγκινημένοι απόψε, γιατί ξέρουμε ότι χάνουμε τα παιδιά μας, αφού πρόκειται να φύγουν από την πατρίδα τους. Μπορεί κάποιος να νιώσουν αδικημένοι από την διανομή των πλανητών, αλλά ελπίζω πως το κριτήριο με το οποίο επέλεξα να γίνει η μοιρασιά, θα σας αφήσει όλους ευχαριστημένους. Ορίζω, λοιπόν, ότι ανάλογα με την ηλικία, τα παιδιά μου θα πάρουν και τον ανάλογο σε έκταση πλανήτη και τους εύχομαι να ζήσουν όλοι τους ειρηνικά και αδελφικά».

Από την επόμενη κιόλας μέρα, όλα τα βασιλόπουλα προσπαθούσαν να πείσουν το φωτεινό λαό, να τους ακολουθήσει στις αποικίες που θα εγκαθίστανταν μέσα στον επόμενο χρόνο. Όταν όλα τα παιδιά πήραν με το μέρος τους έναν ικανοποιητικό αριθμό ανθρώπων, που ήθελε να ακολουθήσει, αποφάσισαν να μετακομίσουν στα βασίλεια τους. Επιβιβάστηκαν, λοιπόν, στις ηλιαχτίδες τους και προσγειώθηκαν στους πλανήτες. Στην αρχή όλα κυλούσαν ήρεμα. Οι κάτοικοι πολλαπλασιάζονταν διαρκώς και τα αδέρφια ζούσαν αγαπημένα, περιτριγυρίζοντας τον πατέρα τους, τον Ήλιο. Αλλά καθώς τα χρόνια περνούσαν, κάτι πολύ ανεξήγητο συνέβαινε στους κάτοικους των εννέα πλανητών. Για ένα περίεργο λόγο, η επιδερμίδα τους, άλλαζε χρώμα μα εκείνοι

χωρίς να μπορούν να δώσουν κάποια εξήγηση στο φαινόμενο, αδιαφορούσαν και συνέχιζαν την ειρηνική ζωή τους. Μετά όμως από συστηματικές μελέτες, οι σημερινοί επιστήμονες μας εξηγούν πως το χρώμα της επιδερμίδας τους, λόγω της παράξενης διατροφής τους, μπορούσε να αλλάξει το πολύ μία φορά. Η μεταβολή αυτή μάλιστα, επηρεαζόταν από διάφορους κλιματολογικούς εξωτερικούς παράγοντες, όπως για παράδειγμα: το χρώμα του πλανήτη, η θερμοκρασία και η απόστασή του από τον Ήλιο.

Έτσι μπορούμε πια να καταλάβουμε ότι οι κάτοικοι του Πλούτωνα, δεν απέκτησαν τυχαία το μαύρο χρώμα στην επιδερμίδα τους, γιατί απλούστατα οι άνθρωποι αυτοί, που απείχαν τόσο πολύ από τον Ήλιο, είχαν κυριολεκτικά μελανιάσει από το κρύο. Αντίθετα, οι κάτοικοι του Ερμή και της Αφροδίτης, έγιναν δικαιολογημένα κόκκινοι, γιατί βρίσκονταν σε θέση αναπνοής από το καυτό πατρικό τους σπίτι. Σε κόκκινο χρώμα μετατράπηκε και η επιδερμίδα των Αρειανών, γιατί απ'ότι όλοι ξέρουμε, το χαρακτηριστικό του πλανήτη Άρη, είναι το κοκκινόχωμα που τον πλημμυρίζει. Αντίστοιχα, λόγω της μπέζ άμμου, άσπροι έγιναν όσοι κατοικούσαν τον Ποσειδώνα και τη Ζεύς, ενώ κίτρινοι όσοι ζούσαν στον ουρανό και στον όμορφο δακτυλιδοφόρο Κρόνο, λόγω των κίτρινων αέριων μαζών που τους περιβάλλει. Τέλος, όσο περίεργο και αν ακούζεται, οι καταγάλανες θάλασσες και οι γαλάζιοι ουρανοί, επηρέασαν και μετέτρεψαν το χρώμα των κατοίκων της Γης σε μπλε.

Μετά από αυτό το όμορφο παιχνίδι της φύσης, κάθε βασίλειο είχε αρχίσει να νιώθει ότι είναι διαφορετικό από τα υπόλοιπα, και ότι πλέον μπορούν να αποτελούν μια ξεχωριστή φυλή. Αυτά τα μηνύματα κυριεύσαν τους κατοίκους του ηλιακού συστήματος, και όλοι με αργά αλλά σταθερά βήματα διαχώρισαν τη θέση τους από τη ζεστή και οικογενειακή ατμόσφαιρα που επικρατούσε μέχρι τότε. Κάθε βασιλιάς ήθελε να προβάλλει τη υπεροχή του λαού του και τότε όντως άρχισαν να φαίνονται όχι οι εξωτερικές τους διαφορές αλλά οι εσωτερικές τους ψυχικές μεταβολές. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ήταν και η πρώτη φορά που άνθρωποι, πραγματικά αδέρφια, με κοινούς προγόνους, απομονώνονταν, κοιτάζοντας το προσωπικό τους συμφέρον και αδιαφορώντας για τους γύρω τους. Και, δυστυχώς, από τότε πολύ στενόμυαλοι άνθρωποι κουβαλούν ακόμη και σήμερα αυτή την κακή συνήθεια, πιστεύοντας πως πέρα από τη φυλή, την

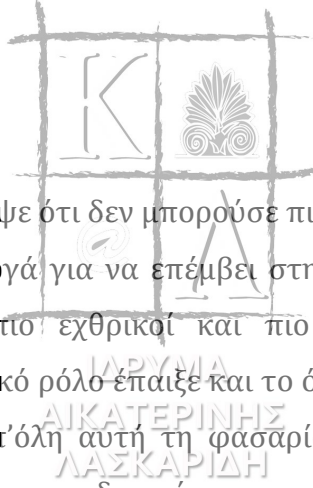

εθνότητα και το χρώμα τους, δεν υπάρχει κανείς άλλος ή, και αν υπάρχει, τότε τους είναι αδιάφορος και κατώτερος.

Η ζωή, παρά όλες τις έντονες αυτές ταραχές, συνέχισε να κυλά και με ευχάριστα γεγονότα, όπως για παράδειγμα τη γέννηση των εγγονιών του Ήλιου. Πολλά από τα παιδιά του γέρου Ήλιου αξιώθηκαν να κάνουν απογόνους, πράγμα που έφερε ένα κλίμα χαρά και στοργής στην ηλιακή μας γειτονιά. Η πολυαγαπημένη του Γη κατάφερε να κάνει τη φεγγαρόλουστη μοναχοκόρη, τη Σελήνη, ενώ ο Άρης έγινε αυστηρός πατέρας των δίδυμων γιων του, Φόβου και Δείμου. Πολύτεκνοι κατέληξαν η Ζεός και ο Κρόνος με έντεκα και δέκα παιδιά αντίστοιχα, από τα οποία γνωστότερα είναι ο Εγκέλαδος, η Ρέα, η Ευρώπη και ο Τιτάν. Τέλος, ο Ουρανός απέκτησε πέντε παιδιά, μεταξύ των οποίων ο Άριελ και η Μιράντα, και ο Ποσειδώνας δύο, τον Τρίτωνά και την Νηρηίδα.

Ο Ήλιος με τα συνολικά τριανταένα εγγόνια του, ένιωθε πια ολοκληρωμένος άνθρωπος και σαν χαζο-παππούς τους έκανε όλα τα χατίρια. Μια μέρα, λοιπόν, αποφάσισε να τους δώσει και το δώρο του, που ήταν, κατά ένα τρόπο, το ίδιο με αυτό που είχε κάνει και στα παιδιά του: ξανάκοψε (αλλά αυτή τη φορά όσο πιο ίσα μπορούσε) τριανταένα μικρούς πλανήτες από το βασίλειό του και τους χάρισε στα εγγόνια του. Τα εγγόνια αμέσως έτρεξαν και έδειξαν τα δώρα στους γονείς τους, οι οποίοι τα συμβούλεψαν ότι δεν θα έπρεπε να απομακρυνθούν πολύ από το σπίτι τους, γιατί ήταν πολύ μικρά ακόμα. Τα παιδιά συμφώνησαν και από τότε τα βλέπουμε διαρκώς να περιτριγυρίζουν τους γονείς τους. Μάλιστα, δεν πρέπει να ξεχάσουμε ότι, επειδή ζάλιζαν τον παππού τους, όταν στριφογύριζαν και έπαιζαν μαζί του, εκείνος τα ονόμασε χαϊδευτικά δορυφόρους, όνομα που χρησιμοποιείται μέχρι και σήμερα.

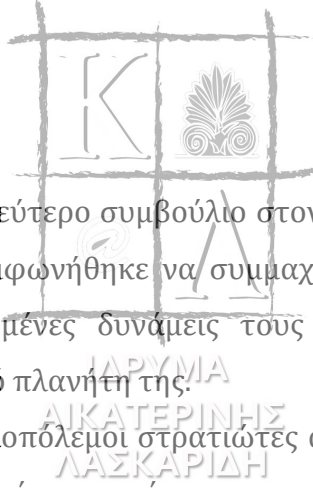
Οι διαφορές και οι εχθρικές τάσεις των εννέα αδερφών μπορεί να είχαν παραμεριστεί για λίγο, λόγω του ερχομού των παιδιών τους, αλλά δεν είχαν ξεχαστεί. Το κλίμα ξανάγινε έντονο και οι διαμάχες ξανάρθαν στην επιφάνεια. Στη αρχή όλοι έκαναν συγκρίσεις ανάμεσα στις κλιματολογικές και γεωγραφικές συνθήκες των άλλων πλανητών και τα παράπονα δεν άργησαν να εκφραστούν. Λαοί και βασιλείς κατέφθασαν στον Ήλιο, από τον οποίο ζήτησαν και μια λύση στα προβλήματά τους. Εξοργισμένοι τον κατηγορήσαν για τις αδικίες που διέπραξε κατά τη μοιρασιά των πλανητών, και τον θεώρησαν υπαίτιο για τις δύσκολες καιρικές συνθήκες που αντιμετώπιζαν καθημερινά. Όταν όμως ο

πατέρας τους τους αποκάλυψε ότι δεν μπορούσε πια να λύσει το πρόβλημά τους και ότι πλέον ήταν πολύ αργά για να επέμβει στη φύση, εκείνοι αποχώρησαν προς τις πατρίδες τους πιο εχθρικοί και πιο αποφασιστικοί από ποτέ. Αξιοσημείωτο και καθοριστικό ρόλο έπαιξε και το ότι η βασίλισσα Γη, μαζί με το λαό της, κρατήθηκε έξω απ'όλη αυτή τη φασαρία, γιατί είχε καταλάβει από νωρίς πως ο πλανήτης της ήταν ο ιδανικότερος για κατοικία, μιας και δεν είχαν ιδιαίτερα κλιματολογικά προβλήματα.

Οι αρχικές, λοιπόν, συγκρίσεις, και στη συνέχεια οι διαφορές ανάμεσα στους πλανήτες, κατέληξαν σε βίαιες και αιματηρές συγκρούσεις. Κάθε λαός κυριεύτηκε από εχθρότητα και μίσος προς τους άλλους, και τα οφέλη τους, πήραν την προτεραιότητα στις συνειδήσεις τους. Οι πόλεμοι άρχισαν και οι βασιλείς, ξεχνώντας τη συμβουλή του πατέρα τους Ήλιου, για αιώνια ειρήνη, μάχονταν με όλα τα μέσα που διέθεταν τότε, για τα γεωγραφικά τους συμφέροντα. Ακόμα και σήμερα βλέπουμε ότι οι άνθρωποι έχουν τις ίδιες τάσεις, να πολεμούν δηλαδή για τα ίδια συμφέροντα. Είτε επειδή θέλουν περισσότερες πρώτες ύλες (για παράδειγμα: πετρέλαιο), είτε επειδή η "χώρα" τους δεν τους "χωρά" άλλο και στη επιθυμία τους να βρουν "χώρο", στρέφονται στα μικρότερα "χωριά". Έτσι και τότε οι λαοί, άρχισαν έναν τεράστιο εμφύλιο πόλεμο, ψάχνοντας καλύτερες συνθήκες ζωής. Κάθε βασιλιάς και βασίλισσα στρεφόταν εναντίον όλων των αδερφών του και κανένας, τελικά, δεν μπορούσε να βρει αυτό που επιθυμούσε. Οι πληθυσμοί μειώνονταν τρομακτικά, και η πλήρης καταστροφή ήταν η μόνη που κέρδιζε μετά από κάθε μάχη. Όσα είχαν χτιστεί σε κάθε πολιτεία γκρεμίζονταν και οι λιγοστοί άνθρωποι που επιβίωναν, ζούσαν σε ερείπια, χωρίς ακόμα να κατακτήσουν τον παράδεισο που έψαχναν. Η βία και η οργή έγιναν χαρακτηριστικά τους, μετά από τόσους πολέμους που είχαν διαπράξει, και κανείς πια δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Μόνο ο πατέρας τους προσπάθησε μάταια να τους συμφιλιώσει σ' ένα συμβούλιο, λέγοντάς τους ότι είναι αδέρφια και φέρνοντάς τους ως παράδειγμα τη Γη, η οποία ήρεμη ζούσε με τον λαό της ειρηνικά, προοδεύοντας καθημερινά.

Μετά από αυτήν την ηλιακή συγκέντρωση, τα οχτώ αδέρφια συνειδητοποίησαν, αν και αργά, ότι η Γη είναι τελικά η κερδισμένη, αφού εκείνη είχε αυτό που όλοι επιθυμούσαν (και που σήμερα αγνοούμε και καταστρέφουμε): μια ομαλή και ήρεμη ζωή χωρίς ακρότητες και δυσκολίες. Γι' αυτό το λόγο

πραγματοποίησαν και ένα δεύτερο συμβούλιο στον πλανήτη του αδερφού τους Κρόνου, κατά το οποίο συμφωνήθηκε να συμμαχήσουν εναντίον της Γης. Θα ένωναν όλοι τις εξουθενωμένες δυνάμεις τους και θα προσπαθήσουν να κυριεύσουν τον τόσο ποθητό πλανήτη της.

Έτσι και έγινε· οι φιλοπόλεμοι στρατιώτες αποβιβάστηκαν στη Γη και η καταστροφή ήταν πολύ χειρότερη από την αναμενόμενη. Οι λυσσασμένοι και άγριοι έξω-Γήινοι, βλέποντας τις ειρηνικές και ήρεμες συνθήκες των Γήινων, οργίζονταν περισσότερο και σκότωναν ψυχρά όποιον έβρισκαν μπροστά τους. Η βασίλισσα Γη, όταν συνειδητοποίησε ότι ο λαός της κινδυνεύει άμεσα, στράφηκε στα αδέρφια της, πιστεύοντας ότι θα βρουν μία λύση. Αντίθετα με τις προσδοκίες της, οι υπόλοιποι βασιλείς αποφάσισαν να τη φυλακίσουν στο Νότιο Πόλο και να πολεμήσουν τους μπλε κατοίκους της. Οι Γήινοι, λοιπόν, χωρίς να έχουν εμπειρία από πόλεμους, παραδόθηκαν, δίχως να μπορούν να φανταστούν τη συνέχεια του σχεδίου των επιτιθέμενων. Οι έξω-Γήινοι ξεχύθηκαν στις ηπείρους και αφάνισαν όλους, μα όλους, τους μπλε κάτοικους. Βομβαρδίζοντας με ηλιαχτίδες, κατέστρεφαν ό,τι μπορούσαν να δουν. Μέσα σε λίγες μέρες όλα τα επιτεύγματα της μπλε φυλής είχαν εξαφανιστεί και τίποτα δεν είχε μείνει έστω για να θυμίζει ότι κάποιοι άνθρωποι κατοικούσαν κάποτε εκεί.

Όταν οι βομβαρδισμοί και οι θάνατοι τελείωσαν, όταν όλες οι φωτιές έσβησαν και οι καπνοί τους ακολούθησαν τον άνεμο, αποφάσισαν ότι θα έπρεπε πια να αποφυλακίσουν την αδερφή τους και να την πληροφορήσουν. Αφού η Γη αντίκρισε το διαλυμένο και αποτεφρωμένο βασίλειό της, χωρίς καν να σκεφτεί να διαπραγματευτεί με τα αδέρφια της για το χωρισμό του, αυτοκτόνησε. Έπεσε στη θάλασσα, έφτασε στο βυθό και ξεπερνώντας τον κατέληξε στον πυρήνα της. Εκεί βρίσκεται ακόμα η ψυχή της. Αναπαύεται στην καυτή λαβα που της θυμίζει τα παιδικά της χρόνια, τους γονείς και τη ζεστή πατρίδα της, τον Ήλιο. Από εκεί, εκδικείται τα αδέρφια της, προειδοποιώντας τα για τη μεγάλη καταστροφή. Από τότε τα τιμωρεί με το κλάμα της (πλημμύρες), τους αναστεναγμούς της (τυφώνες, ανεμοστρόβιλοι), τις κραυγές της (που βγαίνουν μέσα από ηφαίστεια), τη μανία της (σεισμοί) κ.α. Γι' αυτό και μέχρι σήμερα υποφέρουμε από τις κλιματολογικές συνθήκες, και τα προβλήματα που προκαλούν, τα οποία μέρα με τη μέρα μεγαλώνουν και αργά ή γρήγορα θα μας καταστρέψουν μια και

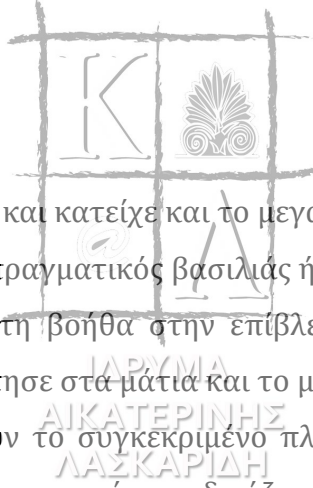

καλή. Τότε μόνο θα ηρεμήσει η Γη, γιατί θα έχει πάρει την εκδίκησή της, και τότε εμείς θα αναλογιστούμε τι χάσαμε και γιατί.

Με εκείνη την πολιορκία, λοιπόν, της Γης, έκλεισε η πρώτη αλυσίδα πολέμων στην ανθρωπότητα, αφήνοντας σε όλους τους πλανήτες την απόλυτη νεκρή φύση. Παντού έβλεπες τα πρώην μεγαλόπρεπα παλάτια και βασιλεία, να είναι εγκαταλειμμένα και αφημένα στη μοίρα τους. Αυτά τα ερείπια από την παλιά εποχή υπάρχουν ακόμα στους άλλους πλανήτες, περιμένοντας την αναγέννησή τους. Στην αρχή μπορεί να ήταν όλα όμορφα για τους ανθρώπους και ιδανικά για τον πατέρα Ήλιο, αλλά, όπως ξέρουμε, όλα τα ωραία τελειώνουν και, καμιά φορά, πολύ απότομα και σκληρά. Τα οχτώ πλέον αδέρφια, αφού προκάλεσαν το θάνατο της αδερφής τους και την απόγνωση του πατέρα τους, χωρίς να έχουν μετανιώσει για τις πράξεις τους, ολοκλήρωσαν αυτό που ήθελαν: προσγειώθηκαν στην υδρόγειο νομίζοντας ότι βρήκαν, επιτέλους, αυτό που έψαχναν και μοιράστηκαν το βασίλειό της Γης.

Έχοντας αποκτήσει το βάπτισμα του πυρός στον πόλεμο, τη βία, το μίσος και την κακία, οι ελάχιστοι πια κάτοικοι των πλανητών εγκαταστάθηκαν μόνιμα στη Γη και, αφού έκαναν ένα πρόχειρο συμβούλιο, αποφάσισαν το χωρισμό της. Οι κόκκινοι κάτοικοι του Άρη, του Ερμή και της Αφροδίτης θα καταλάμβαναν την Αμερική, οι μαύροι από τον Πλούτωνα θα κατείχαν την Αφρική, οι κίτρινοι κάτοικοι του Ουρανού και του Κρόνου την Ασία, οι άσπροι που προέρχονταν από τον Ποσειδώνα θα έμεναν στην Ωκεανία, ενώ οι άσπροι κάτοικοι της Ζεους στην Ευρώπη. Από εκείνη τη στιγμή και πέρα, όλα σας είναι γνωστά. Στη Γη υπάρχουν ακόμα αυτές οι φυλές, αν και τώρα με τις εύκολες μετακινήσεις, οι άνθρωποι έχουν κατά κάποιο τρόπο “ανακατευτεί”. Η Ιστορία για τους Γήινους τυπικά αρχίζει από εκεί, αγνοώντας όλα τα προηγούμενα σημαντικότερα πράγματα.

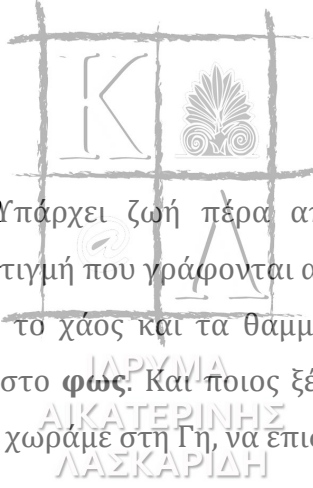
Πώς νομίζατε, δηλαδή, ότι φτάσαμε εδώ που φτάσαμε ; Όλα εξηγούνται από το κρυφό μας παρελθόν: από την αλλαγή του ονόματος του πλανήτη Ζεους σε Δία μέχρι την πρώην ανδροκρατούμενη κοινωνία και την υποτιθέμενη, ανωτερότητα των λευκών ανθρώπων. Μπορεί μερικοί να μην καταλαβαίνουν πως σχετίζονται όλα αυτά, αλλά απ’ ό,τι σας είπα και στην αρχή, εγώ είμαι εδώ για να σας λύσω όλες τις απορίες, περιβαλλοντικές, υπαρξιακές, κλιματολογικές, επιστημονικές ακόμη και κοινωνικές. Η Ζεους, λοιπόν, απ’ ό,τι όλοι μάθαμε ήταν η

μεγαλύτερη κόρη του Ήλιου και κατείχε και το μεγαλύτερο πλανήτη, στον οποίο βασίλευε. Στην ουσία όμως πραγματικός βασιλιάς ήταν ο σύζυγός της Δίας γιατί, ενώ είχαν συμφωνήσει να τη βοήθα στην επίβλεψη του μεγάλου βασιλείου, εκείνος με τον καιρό επικράτησε στα μάτια και το μυαλό του λαού, και έτσι πολύ συχνά ακούμε να αποκαλούν το συγκεκριμένο πλανήτη Δία. Αυτή ήταν και η αρχή για ένα θέμα που ακόμα και σήμερα διχάζει χωρίς λόγο τους ανθρώπους: το ότι, δηλαδή, οι γυναίκες δεν είναι ίσες με τους άντρες, γιατί δεν μπορούν να κάνουν ό,τι και αυτοί. Επίσης, ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα, που ευτυχώς έχει καταλαγιάσει κάπως, είναι ο ρατσισμός, φαινόμενο που προήλθε πάλι από αυτόν τον πλανήτη. Οι άσπροι κάτοικοι της Ζεους, πίστευαν ότι ήταν ανώτεροι όλων των υπολοίπων, επειδή ζούσαν στον μεγαλύτερο πλανήτη. Αυτή την ιδέα την κουβαλούσαν και μετά την εγκατάστασή τους στη Γη, με αποτέλεσμα οι άσπροι να κάνουν ό,τι ήθελαν. Στις μέρες μας, αυτό το φαινόμενο παίρνει διαρκώς ανησυχητικές διαστάσεις και έχει εξελιχθεί σε εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Απ' ό,τι καταλαβαίνουμε πια, όλες οι απορίες μας έχουν λυθεί. Στην αρχή θέσαμε τρία ερωτήματα που για καιρό δεν έβρισκαν απάντηση:

Στην ερώτηση «Πώς δημιουργήθηκε το ηλιακό μας σύστημα;» η απάντηση είναι απλή: κάποτε από τον Ήλιο αποκόπηκαν εννέα μεγάλα και τριανταένα μικρά κομμάτια, τα οποία αποτελούν τους πλανήτες και τους δορυφόρους και συνθέτουν το ηλιακό μας σύστημα εδώ και αιώνες.

Στο ερώτημα «Ποιος έπλασε τον άνθρωπο;» επίσης, μπορούμε να απαντήσουμε εύκολα λέγοντας ότι: είναι δημιούργημα του Ήλιου. Ενός αστεριού που δίνει ζωή. Γιατί όσο θα φωτίζει, θα προσπαθεί να φέρνει τη δικαιοσύνη, άσχετα με το αν οι άνθρωποι δεν τον συμβουλεύονται ποτέ (θυμηθείτε την τελευταία του ευχή). Είναι ο πατέρας των πάντων· αγαπά και επιθυμεί την ειρήνη για όλα του τα πλάσματα και, ιδιαίτερα, για τα ξεροκέφαλα παιδιά του. Πιστεύει πως είναι ανόητο να γίνονται πόλεμοι για τα δικά του κτήματα και γι' αυτό πλέον πολλές φορές απαξιεί και μας αφήνει όλους στην μοίρα μας. Εμείς όμως θα πρέπει μία φορά να τον συμβουλευτούμε και να τον παρακαλέσουμε να «μην μας αφήσει να τον αφήσουμε». Αυτές τις μέρες τον έχουμε, περισσότερο από ποτέ ανάγκη, γιατί ο Ήλιος **μπορεί** να φέρει τη δικαιοσύνη και την ειρήνη, αρκεί εμείς να το θελήσουμε.

Τέλος, για το αν «Υπάρχει ζωή πέρα από τη Γη;» πρέπει να σας διαβεβαιώσω πως αυτή τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν υπάρχει κανείς εκεί έξω, παρά μόνο το χάος και τα θαμμένα ερείπια που περιμένουν υπομονετικά να ξαναβγούν στο φως. Και ποιος ξέρει, μπορεί κάποτε, όταν θα γίνουμε παρά πολλοί και δεν χωράμε στη Γη, να επιστρέψουμε....